

necké sněmovny tisk č. 5136 z r. 1925 a zpráva kulturního výboru senátu ze 16. dubna 1925 tisk č. 2133 z roku 1925).

Právem tedy stížnost namítá, že i pro případ, že by zde šlo skutečně o hřbitov konfesní, nař. rozhodnutí vycházelo z nesprávného právního názoru, že správa konfesního hřbitova římskokatolického jest oprávněna odepřítí, aby urna s popelem římského katolíka byla umístěna na tomto hřbitově.

Č. 12.571.

Samospráva obecní. — Církevní věci: I. Za vůli obce sluší pokládati — není-li prokázán opak — to, co bylo vyjádřeno v usnesení příslušného orgánu obce podle sepsaného o tom zápisu. — II. Ve znění kanonické visitace, podle níž má učitel jako organista nárok na určitou částku z obec. pokladny jako relutum určité dávky dříví, není podkladu pro závěr, že obec je povinna poskytnouti dříví in natura.

(Nález z 15. října 1936 č. 15.315/36.)

V ě c: Město Banská Štiavnica a Banská Belá proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 10. listopadu 1933 (za zúč. Josefa C. adv. Dr. Štefan Král z Bratislavy) o naturálních požitcích organisty Josefa C.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Usnesením městské rady v Ban. Štiavnici z 16. srpna 1906 byl na uprázdněné místo kantorsko-učitelské v Banské Belé zvolen Josef C. a při výpočtu důchodů, spojených s tímto místem, byly uvedeny také »v kanonické visitaci ustálené kantorské požitky«.

Podáním z 5. srpna 1931 žádal Josef C. u městské rady v Ban. Štiavnici o vydání ročních 3 sáhů palivového dříví od 1. září 1906, na které má nárok podle kanonické visitace jako součást důchodu organisty.

Městské zastupitelstvo Banské Štiavnice a Ban. Belé usnesením z 10. října 1931 po návrhu městské rady a finanční komise žádosti o poukázání kantorského honoráře in natura ročně 12 krychlových metrů palivového dříví od r. 1906, tedy úhrnem asi 300 krychlových metrů, z titulu patronátní povinnosti města Ban. Štiavnice a Ban. Belé jako patrona římskokatolické církve v Ban. Belé nevyhovělo z důvodu, že ani jmenovanému ani jeho předchůdcům podle spisů město Ban. Štiavnica a Ban. Belá nikdy nepoukazovalo honoráře za výkon agendy kantorské (varhanické).

Odvolání, podané Josefem C., okr. úřad v Ban. Štiavnici výměrem z 5. srpna 1932 zamítl v podstatě v úvaze, že výpis z kanonické visitace nelze považovati za platný právní titul povinnosti města poskytovat varhaníku ročně 3 sáhy palivového dříví.

K dalšímu odvolání Josefa C. zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím zrušil výměr okr. úřadu a uložil zastupitelstvu města Banské Štiavnice a Banské Belé, aby Josefu C. vydalo počínajíc dnem 17. srpna 1926 ročně 12 krychlových metrů palivového dřeva. V důvodech

v podstatě uvedeno: »Podle usnesení městské rady č. 5994/1906 byl Josef C. zvolen za kantora-učitele na uprázdněné místo bansko-belanské s požitky uvedenými v tomto usnesení, mezi nimiž jsou i požitky uvedené v kanonické visitaci z r. 1842, kde se výslovně uvádí, že kantorovi přináleží z městské pokladny 3 sáhy dřeva, resp. jeho hodnota 8 zl. 15 kr. ve stříbře. Na oprávněnosti tohoto jeho požadavku nic nemění ani okolnost, že tyto důchody jmenovanému ve skutečnosti nebyly poskytovány, což mohlo mít i ten následek, že se promlčely, ježto jich ročně nevymáhal, neboť veřejnoprávní nároky ve smyslu 2. bodu § 85 zák. čl. XI:1909 se promlčí, nebyly-li od svého vzniku, resp. od své splatnosti během 5 roků vymáhány. Ježto však v daném případě žadatel potřebné opatření o jich vymáhání učinil již dnem 17. srpna 1931, proto mohly mu tyto požitky býti přiznány do minulosti jen od r. 1926, kdežto předešlé požitky podle cit. zák. ustanovení se promlčely. Že by žadatel své požadavky nemohl uplatňovati jen z toho důvodu, že kanonická visitace, na jejímž základě se domáhá svých požitků, není smlouvou, k tomu tvrzení třeba uvést, že skutečným právním podkladem požadované pohledávky jest usnesení městské rady č. 5994/1906, v němž se výslovně uvádí, že se mu přiznávají i požitky, uvedené v kanonické visitaci, aniž by bylo zkoumáno, zda kanonická visitace je smlouvou nebo ne, totiž městská rada bez dalšího zkoumání kanonické visitace stanoví požitky jmenovaného a to i ty, které se uvádějí v kanonické visitaci z r. 1842, jinými slovy: uznává je dobrovolně za závazné pro sebe, aniž by byla k tomu povinna.«

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí jsou obsaženy v podstatě tyto námitky:

a) při ustanovení Josefa C. organistou nebylo ani jemu ani městu nic známo o naturální dávce palivového dříví a proto úmysl Josefa C. a města se na tuto naturální dávku, která nebyla plněna již po několik desíletí ani předchůdcům Josefa C., vůbec nevztahoval, což plyne i z potomní praxe. Na tom ani obsah kanonické visitace, ani to, že se v usnesení městské rady mluví o kantorských požitcích podle kanonické visitace, nic nemohlo změnit;

b) žal. úřad neprávem má za to, že Josefu C. náleží od města 12 krychlových metrů dřeva ročně, neboť podle znění kanonické visitace by mu příslušelo místo 3 kubic. sáhů dřeva 8 zl. 15 kr., tedy podle dnešní měny 16 Kč 30 h;

c) ale i tento nárok je promlčen, poněvadž nebyl plněn nejméně od r. 1893, tudíž více než 32 roky.

O této stížnosti nss uvážil:

K námitce sub a) je především konstatovati, že stížnost nepopírá správnost zjištění žal. úřadu, že v usnesení městské rady stěžující si obce z 16. srpna 1906 bylo výslovně uvedeno, že Josefu C. přísluší také požitky určené v kanonické visitaci. Stížnost také připouští, že v kanonické visitaci jest uvedena vsutku mezi příjmy učitele-organisty naturální dávka palivového dříví, resp. určitá částka jako peněžní re-lutum této dávky, poskytované učiteli-organistovi z obecní pokladny. Stížnost toliko namítá, že v r. 1906 ani městské radě ani Josefu C. ne-

byl tento obsah kanonické visitace znám, že se proto úmysl obce na řečenou dávku nemohl vztahovati a v důsledku toho nemohl tímto usnesením býti založen právní nárok Josefa C. na poskytování této dávky obcí. Nss nemohl tomuto stanovisku stížnosti přisvědčiti.

Obec jako samosprávná korporace projevuje svou vůli svými zákonnými orgány. Pokud se tak děje usneseními kolegií povolaných k tvoření vůle obce, platí za volní projev obce to, na čem se kolegium rite usneslo. Že se usnesení stalo a jaký je jeho obsah, zpravidla se zjistí ze zápisu o usnesení tom, odpovídá-li zápis předepsaným formálním náležitostem. Za vůli obce nutno pak pokládati — není-li opak prokázán — to, co se jako usnesení příslušného orgánu obce ze zápisu o usnesení tom jako jeho obsah objektivně podává. K motivům, jimiž se snad jednotliví členové kolegia při usnášení dali vésti, přihlížeti nelze. Z toho plyne pro daný případ, že byly-li, jak nesporno, v usnesení městské rady v Ban. Štiavnicí z 16. srpna 1906 jako součást služebních příjmů Josefa C. uvedeny také »v kanonické visitaci ustálené kantorské požitky«, pak dlužno považovati za projevenou vůli obce Ban. Štiavnice, že se Josefu C. přiznávají také kantorské služební požitky v oné kanonické visitaci uvedené. Okolnost, že snad členům městské rady nebylo tehdy známo, co vlastně po této stránce kanonické visitace obsahují, není pro otázku, jakou vůli obec oním usnesením městské rady projevila, právně rozhodnou. Bylo věci městské rady, aby si spolehlivě zjistila obsah kanonické visitace dříve, než dotyčné usnesení učinila, a jdou opominutí, jež se jí v tom směru sběhla, na vrub města. Pro výklad obsahu cit. usnesení městské rady je rovněž bez právního významu, zda Josefu C. bylo či nebylo tehdy známo, jaké to jsou požitky, jež mu pod titulem kantorských služebních požitků, uvedených v kanonické visitaci, obec Ban. Štiavnica přiznává. Je proto námitka uvedená nahoře sub a) bezdůvodnou.

Rovněž bezdůvodnou uznal nss námitku sub c), neboť žal. úřad nespátřuje právní titul nároku Josefa C. na kantorské požitky v kanonické visitaci, nýbrž v usnesení městské rady ze 16. srpna 1906, jímž byly upraveny služební příjmy Josefa C., spojené se služebním místem tehdy mu propůjčeným. Odkazem na kanonickou visitaci byl nepřímě blíže určen toliko obsah a rozsah jedné složky služebních příjmů, jež se Josefu C. přiznávají. Že by pak nárok, založený tímto usnesením městské rady, byl zanikl promlčením, stížnost netvrdí.

Naproti tomu uznal nss důvodnou námitku stížnosti, uvedenou nahoře sub lit. b). Žal. úřad v nař. rozhodnutí ukládá stěžující si obci, aby Josefu C. vydala, počínajíc dnem 17. srpna 1926, ročně 12 krýchlových metrů palivového dříví, a odůvodňuje tento svůj výrok tím, že v kanonické visitaci z r. 1842, na kterou usnesení městské rady č. 5994/1906 poukazuje, se výslovně uvádí, že kantoru přináleží z městské pokladny 3 sáhy dřeva, resp. jeho hodnota 8 zl. 15 kr. ve stříbře. Toto odůvodnění nemá však dostatečné opory v obsahu správních spisů. Podle výpisu z kanonické visitace z r. 1842, obsaženého ve správních spisech, se totiž v této kanonické visitaci v § V bodu 7 uvádí mezi příjmy učitele jako organisty »pro 3 us orgiis lignorum e cassa civica habet 8 fl. 15 kr. c. m. . . .«.

Z tohoto znění kanonické visitace tedy plyne, že učitel jako organista má z obecní pokladny požitky 8 zl. 15 kr. konvenč. mince jako relutum naturální dávky 3 sáhů palivového dříví, kteréžto množství dříví převádí žal. úřad stejně jako obec v usnesení městského zastupitelstva z 10. října 1931 na 12 m³. V obsahu kanonické visitace, dovolané žal. úřadem, není tedy pokladu pro závěr, že obec poskytuje učiteli jako organistovi palivové dříví in natura, nýbrž že jen vyplácí z obec. pokladny relutum za tuto naturální dávku. Ale ani kdyby se mohl obsah kanonické visitace snad vyložit tak, že připouští alternativně plnění buď dříví in natura nebo peněžní hodnoty této naturální dávky, pak žal. úřad nijak v nař. rozhodnutí neodůvodnil, jakou úvahou dospěl k názoru, že právo volby té které alternativy nepřísluší obci.

Z těchto úvah dospěl nss ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.572.

Samospráva obecní: * Ústavy a fondy uvedenými v odst. 3 § 2 zákona č. 304/1920 Sb. rozumějí se pouze ústavy a fondy ve smyslu odst. 1, tedy ústavy a fondy, jichž majetkový substrát je součástí obecního jmění.

(Nález z 15. října 1936 č. 15.345/36.)

V ě c: Měšťanská rolní pokladna v Českém Brodě (adv. Dr. Bohumír Stojan z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 2. července 1934 o správě měšťanského majetku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. správ. komise výměrem ze 16. března 1927 učinila usnesení, kterým se ve smyslu § 2 zákona z 18. dubna 1920 č. 304 Sb. přikazuje správa movitého a nemovitého jmění Měšťanské rolní pokladny českobrodské městu Českému Brodu a užitky ze jmění toho plynoucí se přikazují do obec. pokladny téhož města, pokud nebudou vyčerpány již pravoplatně přiznanými a měšťanům dosud vyhrazenými užitky nemajetným osobám ve smyslu § 3 téhož zákona.

Odvolání, jež z výměru toho podala Měšťanská rolní pokladna v Českém Brodě, žal. úřad nař. rozhodnutím z části vyhověl, zrušiv pro nezákonnost napadené usnesení okr. správ. komise v té části, pokud jím byly přikázány užitky, plynoucí ze jmění Měšťanské rolní pokladny, do obec. pokladny města Českého Brodu, v ostatním však odvolání to zamítl jako bezdůvodné.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí jmenovanou pokladnou uvažoval soud takto:

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad na základě § 2 odst. 3 zákona č. 304/1920 Sb., že správa majetku Měšťanské rolní pokladny v Českém Brodě přísluší obci Českému Brodu. Soud shledal, že výrok ten nemá v cit. zákoně opory.